

Presuda Suda (veliko vijeće) od 1. ožujka 2016. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Bundesverwaltungsgericht – Njemačka) – Kreis Warendorf protiv Ibrahima Aloa (C-443/14) i Amira Osso protiv Region Hannover (C-444/14)

(Spojeni predmeti C-443/14 i C-444/14) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Konvencija o statusu izbjeglica, potpisana u Ženevi 28. srpnja 1951. — Članci 23. i 26. — Područje slobode, sigurnosti i pravde — Direktiva 2011/95/EU — Standardi u vezi sa sadržajem međunarodne zaštite — Status supsidijarne zaštite — Članak 29. — Socijalna skrb — Uvjeti dostupnosti — Članak 33. — Sloboda kretanja unutar države članice domaćina — Pojam — Ograničenje — Obveza boravišta na određenom mjestu — Različito postupanje — Usporedivost situacija — Uravnotežena raspodjela proračunskih troškova između upravnih zajednica — Razlozi koji se odnose na migracijsku i integracijsku politiku)

(2016/C 156/13)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Bundesverwaltungsgericht

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Kreis Warendorf (C-443/14), Amira Osso (C-444/14)

Tuženici: Ibrahim Alo (C-443/14), Region Hannover (C-444/14)

uz sudjelovanje: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht (C-443/14 i C-444/14)

Izreka

1. Članak 33. Direktive 2011/95 Europskog parlamenta i Vijeća od 13. prosinca 2011. o standardima za kvalifikaciju državljanima trećih zemalja ili osoba bez državljanstva za ostvarivanje međunarodne zaštite, za jedinstveni status izbjeglica ili osoba koje ispunjavaju uvjete za supsidijarnu zaštitu te sadržaj odobrene zaštite treba tumačiti na način da obveza boravišta koja se nameće korisniku statusa supsidijarne zaštite, kao što su to one o kojima je riječ u glavnim postupcima, predstavlja ograničenje slobode kretanja zajamčene tim člankom, čak i ako ta mjera ne zabranjuje slobodno kretanje na državnom području države članice koja je odobrila tu zaštitu niti privremeni boravak na tom državnom području izvan mjesta određenog obvezom boravišta.
2. Članke 29. i 33. Direktive 2011/95 treba tumačiti na način da se protive nametanju obveze boravišta, kao što su to one o kojima je riječ u glavnim postupcima, korisniku statusa supsidijarne zaštite koji prima određene posebne socijalne povlastice, radi ostvarenja prikladne raspodjele troška koji proizlazi iz plaćanja tih povlastica između različitih nadležnih institucija u slučaju kada primjenjivi nacionalni propis ne predviđa nametanje takve mjere izbjeglicama, državljanima treće zemlje koji zakonito borave u dotičnoj državi članici zbog drugih razloga nego što su to humanitarni ili politički razlozi odnosno razlozi koji se odnose na međunarodno pravo i državljanima te države članice koji primaju navedene povlastice.
3. Članak 33. Direktive 2011/95 treba tumačiti na način da se ne protivi nametanju obveze boravišta, kao što su to one o kojima je riječ u glavnim postupcima, korisniku statusa supsidijarne zaštite koji prima određene posebne socijalne povlastice, u cilju olakšanja integracije državljanima treće zemlje u državi članici koja je odobrila tu zaštitu, u slučaju kada primjenjivi nacionalni propis ne predviđa nametanje takve mjere državljanima treće zemlje koji zakonito borave u toj državi članici zbog drugih razloga nego što su to humanitarni ili politički razlozi odnosno razlozi koji se odnose na međunarodno pravo i koji primaju navedene povlastice ako korisnici statusa supsidijarne zaštite nisu stavljeni u situaciju koja je s obzirom na taj cilj objektivno usporediva sa situacijom u kojoj se nalaze državljanima treće zemlje koji zakonito borave na državnom području dotične države članice zbog drugih razloga nego što su to humanitarni ili politički razlozi odnosno razlozi koji se odnose na međunarodno pravo, a što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.

⁽¹⁾ SL C 439, 8. 12. 2014.